

מהיום הראשון שהגעתי למשרד לא הצלחתי לסמפט את נחמי. השתדלתי להיות נחמדה, ולהתעניין, אבל לא ממש מעבר לזה. היו עובדות שלא הבינו למה. אבל דווקא יוני הבינה אותי מצוין.

"יש לה משהו נגד רמת שמואלים" היא טענה.

"יש לה משהו נגדי" דייקתי. נכון שאני כמעט הרמת שמואלית היחידה במשרד, בכל זאת לא היה נראה לי שזה קשור. "וגם אם זה נכון, זה לא מצדיק את ההתנהלות שלה", חתכתי, עצבנית ויוני הנהנה בחיוב.

אחר כך הייתה לנו ישיבה עם הראש צוות, ומשימה ועוד אחת לבצע. אבל בשבוע שאחר כך, כשנרגעו המטלות, והלקוח התורן לא החליט עדיין איזה עיצוב בדיוק לעשות לו ללוגו, פיהקנו בתורנות.

"אולי נצא קצת לשמש?" הציעה לי יוני אחרי שסיימנו לחפור במיילים הישנים.

"אמממ" התלבטתי. "זה רעיון דווקא". שולה, אחת הותיקות יותר כחכחה בתרעומת על זוג הכיפניות, מתגרה. "נעשה לך שקט" קרצתי הבטחה. יודעת שהיא לא אוהבת שיש רעש במשרד.

"תגידי, שולה, איך הרמה אצליכם בשכונה?" נזכרתי לשאול "את מחליפה לכל ילדה קשת בהתאם לבגד, קושרת סרטים, או שאקססוריז אצליכם משתייך לקטגורית מותרות?"

שולה התחילה לענות, ואז נחמי התערבה.

"מה יש לך כל היום לדבר על הנושא הזה?!" היא לא הרימה עין מהמסך, אומרת זלזול. "קריתים, רמתים, בני ברקים". היא זרקה את המילים אחת אחרי השניה. "איזה גזענות!"

"בואי" משכתי את יוני החוצה, נוטלת מעיל ונייד מהעמדה. חונקת מילים כועסות, כל כך רוצה לענות לה. בוחרת לשתוק, או אולי לברוח. "בואי נצא".

השמש הרמת גנית בפירוש הייתה נעימה, וחמה יחסית לחורף הגשום של השנה. חרשנו את ז'בוטינסקי עד לבורסה הלך וחזור. מנתחות התערבות מרגיזה, וסנוביזם מרגיז עוד יותר.

"ההזוי הוא" חשבתי לעצמי בקול "שהיא הגזענית, כן?".

"בהחלט" הסכימה איתי יוני. קולגה נאמנה.

אחר כך פטפטנו סתם על החיים, ועל המשפחה ועל כל דבר שזז חוץ מפרסומות.

כשנחזור, החלטתי, אני לא מתייחסת לנחמי. יש אנשים שלא ראויים ליחס שלי. א חשוב שהיא אוויר, או רוח. לא שמש.

שלושה שבועות הייתה העמדה מולי ריקה.

"למה נחמי לא באה?" התעניינו אצל שולה מידי פעם, כשנחה עלינו הסקרנות.

"התינוקת שלה לא מרגישה טוב" היא סיפרה. לא שמחתי. למרות שעלה בי חשק פראי לעשות את זה.

המשכנו לאסוף השראות, מנסות להמציא את עצמינו מחדש. מרכיבות אייקונים לשפה עיצובית מרעננת עבור קמפיין מבריק לבנק המרכז. רק הנייד שלי הפריע פה ושם, מזכיר שיש עוד עולם, ואנשים מחוץ לקדימה! [השם של משרד הפרסום בו אני עובדת נכון לרגע זה]. חוי, אחותי, הייתה בו, לפעמים. רטנת על חמותה והיחסים ביניהם. ו – "למה היא לא מבינה אותי?" או – "מה היא חושבת לעצמה? היא תגידי לי מה לעשות ולי אסור אפילו לדבר".

"אני לא צריכה את המתנות שלה" צלילים לא נעימים נשבו מהחור הקטן דרכו עוברים התדרים, מחרישים את אוזני המסכנה. "לא רוצה מתנות ולא דברים אחרים! ואל תגידי לי שאני צריכה להודות לה על הפליימוביל שהיא שלחה ליום

ההולדת של ארי כי אף אחד לא ביקש ממנה לשלוח את זה וגם לא להגיד לי ששושנה מחכה למזל טוב שלי או שהגרביין של רחלי קצת נוזל!"

נו, אז היא באמת לא צריכה, חשבתי. וחבל שהיא בכלל עוד קונה לך מתנות.

"אז אל תדברי איתה, אולי" איזה צבע קליין רצתה להחליף בכנף של הברווזים במודעה? "אם אחר כך את עצבנית כל היום". ועוד מתקשרת לספר לי את זה בעבודה.

"היא לא תשתנה בחיים" היא נאנחה, חוי, לא שומעת את הגניחות שלי, את הנסיונות לשחק בצבעים עם יד אחת, כי השניה תפוסה איתה.

"אז אולי אני צריכה להפסיק את הקשר בינינו. מה שקורה הוא פשוט לא הגיוני ואני לא מתכוונת לשנות את עצמי".

לא ציפיתי שתעשי את זה, אני מבליעה חיוך. מתי תפסיקי כבר להיות כזאת קיצונית.

"אם היית אישה עובדת, היית חוסכת לפחות חצי מהצרות שלך" עכשיו אני כבר לא רומזת, אומרת מפורשות. היא בכל מקרה לא תתייחס. "במקום לנתח כל היום את מערכת היחסים בינינו..."

"אני עסוקה מאד!" היא מתנגדת.

בידיים, לא בשכל. שתקתי. קולטת את הששש של שולה, מנתקת. "טוב, אני צריכה לסיים, חוי. יש כאן מישהי באמצע ישיבה".

אני ממשיכה להרהר בחוי ובחמותה גם הרבה אחר כך.

"שלום לכולם" נכנסה נחמי בבוקר משמים אחד נאנחת בהקלה.

"ואו" אמרתי לה. קוברת החלטה ישנה. זוכרת להיות אנושית, ויהודיה שלא נוטרת. "ברוכה הבאה, נעדרת!"

נחמי חייכה והתחילה להתמקם. מספרת על בכיות, ונדנודים. עצבים ויאווש. ברוך השם התינוקת בסדר, שמחה. סוף סוף הילדה בריאה, מעסיקה את הגננות. "לא יכולתי בקושי לעבוד איתה. היא כל הזמן רק רצתה על הידיים".

איחלנו איחולים מתאימים.

"סיימתי עם קליין" יודעתי את יוני. מה אני אמורה לעשות עכשיו?

חברות מספרות על דד-ליינים מלחיצים, סופרות דקה וחצי לקפה. 'קדימה' ממזדרת היטב, ובהתבסס על עובדה זו, אם יש תקופת רוגע במחלקה מסוימת, לא יעבירו משימות ממחלקות אחרות.

הראש צוות שלח לי הודעה שאני יכולה ללמוד חומרים חדשים בינתיים, כשיש לי זמן ריק. עיקמתי אף והתחלתי לדגור. אפילו שאני לא בסמינר, והסבלנות שלי כנראה נשארה שם.

המטבחון הפך לעיר המקלט שלי. כי מה יכול להיות מרענן יותר מללכת לבדוק איזה אוכל יש במקרר ולהחליף כמה מילים בדרך. או למזוג מים קרים לכוס שלישיית?

צופת סרטים, זאת התגית שלי בהווה. זורקת משפטים מידי פעם.

שולה סיימה עוד ישיבה עם לקוח, או מנהל, נעמדת:

"די!" היא אמרה בקול עדין, לא יודעת לצעוק. אולי לא מכירה מילה כזאת בכלל. "הלקוח שמע את הדיבורים שלך לאורך כל השיחה!" התקדמה לעברנו, מיואשת.

"אולי תעברו לשמה?" הצטרפה נחמי לחגיגה, בחיוך מנצח. קוראת למזכירה, שתיישם את ההצעה שלה. להעביר אותי ואת יוני לפינה הרחוקה של החדר. גזירת גרוש.

דיברתן? תעמדו בפינה. ככה בדיוק הרגשתי.

הסתכלתי על יוני, מחפשת קשר עין. יוני הסתכלה עלי.

שתקנו.

"זה לא הגיוני ככה, הבלגן הזה" הן המשיכו. "אנחנו רגילות לעבוד בדממה".

חזרתי למחשב, אותיות מטושטשות ורקדות סביבי. שמה אוזניות. לא מקשיבה ולא שומעת.

"מדברים אלייך" תלשה לי המזכירה את האוזניות, מכריחה להשתתף בטקס המשפיל.

"אני לא זזה מכאן". פסקתי, החלטית.

"ועם כל הכבוד לזה שאת עובדת פה כבר שנתיים" הקצף של יוני השפריך נתזים, נחמי כמו לא הרגישה, יבשה. "זה לא אומר שאת קודמת!".

"תעבדי מהבית" הצעתי אני באדישות, יודעת שבאופציה הזאת היא השתמשה כבר מספר שבועות, ומה יקרה אם תמשיך. "או שתפני לנחמה, אחראית רווחת העובדים". נתתי רעיון נוסף. יודעת שהיא לא תעשה את זה, רק בגלל זה אומרת. "ותבקשי ממנה להעביר אותנו לעמדות אחרות" עזרתי להן לעצבן אותי.

ועם נחמה, בכל מקרה אני מסתדרת, כמו עם כולם פה בעצם. מהמנכל"ית ועד למנקה הרוסית. חוץ מנחמי.

הן המשיכו לפגוע, המזכירה התערבה שוב. ואני המשכתי לעבוד.

לא מעיפה מבט ולא קלוש לעמדה מולי, לא מעונינת בקשר.

לא הולכת לשום מקום.

עוד חומר על שיטות חדשות לקופרייטינג יעיל, ועוד מצגת הסברה על חדירה לשווקים חדשים וזיהוי קהל יעד.

מנסה להקשיב ולהתרכז. נחמי ושולה לא נותנות לי. הבקשה שלהן לגיטימית בעיני, והגיונית. אבל הצורה? אי אפשר לדבר בעדינות? להחמיא בין לבין? יש דרכים יפות יותר להשיג מטרות שכאלו.

אולי שאפנה בעצמי אל נחמה? תוסס בי רגש פתאומי. אציע לה לערוך סדנאות תקשורת. יש כאן הרי כמה עובדות שצריכות את זה.

את יכולה להביא לי את הכתובת של נחמה, אני שולחת הודעה למזכירה.

מנסחת פניה מכובדת לנחמה אחראית רווחה ומכתבת עוד מספר אנשים. לוחצת על שלח. סדנאות תקשורת, נכתב בנושא. במסגרת שיפור תוכנית רווחה בקדימה, המילים מכובדות, לא מספרות מה עומד מתחת. אבקש להציע עריכת סדנאות...

אלישבע? המזכירה צצה לידי, לוחשת. "שלחתי לך את המייל של נחמי. חשבתי שאת רוצה את הכתובת שלה. לא של נחמה".

בהלם אני בודקת את נחמי, לא מצליחה לראות בה כלום. היא ראתה את ההודעה שנשלחה אליה בטעות, או לא?

לא אדע זאת. היא לא הסוג שתגיב.

מסמיקה לתוך עצמי אני פותחת טיוטה חדשה, מעתיקה לשם את הכתובת האמיתית של נחמה מהרווחה ולא של נחמי. מוודאת את זה מספר פעמים. משכתבת מחדש את הפניה.

חוי מתקשרת. כנראה מבקשת שוב להתלונן על אימו של בעלה. אני רוצה לענות, לספר לה מסקנות משלי אודותיה. לשנות אחרים היא לעולם לא תוכל, וחבל על המאמצים שלה ועל הכח. אבל ישנה דרך להגיב בצורה שתשמור על כבוד הדדי בשיחות שלהן, בקשרים. אפילו אם היא רק תנסה לעדן מעט את התגובות, להבין, גם אם לא להסכים עם ההגיון שעומד מאחורי חמותה, אני מאמינה שהמתיחות ביניהן תוריד גובה, תרפה. שהיא לא תאלץ לוותר על כל הטוב שיש לחמותה להציע עבורה, עבור בעלה. וילדיה.

נחמי ושולה עומדות מול עיני, מבקשות הבנה ואמפטיה. סדנאות תקשורת? מי צריך אותן? ממצאיה אחת כזאת בעצמי;

אז אולי לשנות אותן אני באמת לא יכולה. לא הומצאה עדיין התוכנה שתאפשר לנו לשלוט על אחרים. אבל תמיד אנחנו יכולים לשפר את מה שאנחנו מביאים איתנו לקשרים שלנו עם בני אדם. זה יהיה קשה, בוודאות. והתוצאה לא תוכל להיות מושלמת כל עוד היא לא תלויה רק בי. אבל לנסות תמיד כדאי. ולו בשביל ההרגשה האישית שלי.

מרימה מבט לנחמי. שולחת חיוך נקי. לשולה.

מוחקת את הטיוטה שביקשתי לשלוח.

ולחוי, בסוף, כבר לא עושה סדנא.